

i næste uge, og som hr. Jan Petersen har været inde på.

Jeg er ganske enig med hr. Anders Fogh Rasmussen – og hvem er ikke det? – i, at vi kræver gennemgribende ændringer i verdenshandel, i protektionisme, i landbrugsordninger og i mange ting for at få denne verden til at hænge bedre sammen. Jeg er fuldstændig enig.

Men vi ved også, at den manøvre ikke kommer til at foregå i den nærmeste fremtid. Det er ikke noget, der går lynhurtigt, det tager mange år. Alene landsbrugsordningerne vil kræve store ændringer i denne del af verden.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Anders Fogh Rasmussen: Hvor mange år tror hr. Anders Fogh Rasmussen, der vil gå med denne markedsomskiftning? Hvornår vil man mærke den ude i landsbyerne eller i storbyernes elendighed, hvor kvinder og børn vil opleve, at vi trækker os ud eller dæmper på indsatsen, og så kan de gå og vente på, at WTO og EU og alle mulige andre får forhandlet sig frem til noget, hvor profitten måske igen bliver hugget af nogle andre?

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Det er Venstres politik og har været det i mange år, at vi skal styrke indsatsen i nærområderne, og derfor var jeg så glad for det, statsministeren sagde. Derfor vil jeg også sige til fru Mimi Jakobsen, at det ikke skal skorte på Venstres opbakning til de bevillinger, der er nødvendige for, at vi kan løse problemerne i nærområderne.

Hvis vi så tager ulandsbistanden mere generelt: Vi kan ikke bekæmpe terror med ulandsbistand. Vi kan heller ikke løse fattigdomsproblemerne i ulandene – i hvert fald ikke varigt – med ulandsbistand. Ulandsbistand kan være en nødhjælp. Men det, der varigt skal give vækst i ulandene og bedre sociale vilkår, er netop frihandel.

Jeg må sige til fru Mimi Jakobsen, at vi giver i dag ulandsbistand til lande og regimer, som FN har fordømt, fordi de fører krig, og fordi de overtræder menneskerettighederne, og der synes vi altså i Venstre, at det er rimeligt, at man siger væk med bistanden til de lande og regimer, der ikke respekterer menneskerettighederne, og til gengæld kan vi så give noget mere til dem, der gør.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg ville ønske, at vi kunne lade være med at tale forbi hinanden. Lad nødhjælpen ligge, jeg respekterer helt svaret.

Vi taler om, hvor mange år der vil gå, førend verdens fattigste og mest sølle eksistenser vil komme til at mærke et skub i verdenshandelen, eller at demokratiet blomstrer og menneskerettighederne bliver overholdt. Hvor mange år vil der gå, og hvad skal vi stille op?

Det er ikke et enten eller, det her. Det er det, jeg prøver at sige til hr. Anders Fogh Rasmussen. Men lad os så prøve at tænke os den anden vej: Handel alene gør det ikke, bistand alene gør det ikke, men det hænger sammen, og vi har et langt tidsrum, inden vi forhåbentlig kan få den verden, som vi er helt enige om. Hvad skal vi gøre i mellemtiden?

Markedsadgang er jo heller ikke det eneste svar. Der er flere ludfattige afrikanske lande, der har markedsadgang. Man sælger tobak ved hjælp af børn i tobaksplantagerne, der knokler 16 timer i døgnet, man sælger kaffe, man sælger kakao. Man har markedsadgang, men det er ingen garanti for fremdrift og for sociale vilkår.

Derfor ville jeg ønske, at hr. Anders Fogh Rasmussen ville se – i stedet for sort/hvidt – at fattigdommen er en del af terroren. Jeg siger ikke, at det er det hele. Man behøver ikke være terrorist, fordi man er fattig. Men børn, der ikke får uddannelse, kan meget let falde i hænderne på fanatikere, og ligeledes børn, der ikke har noget at spise, voksne, der ikke har noget at spise, kvinder, der aldrig får en chance.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Nu er taletiden rigtig godt udløbet.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Jeg er fuldstændig enig med fru Mimi Jakobsen i, at vi da skal gøre en stor indsats for at udrydde analfabetisme i verden, for at forebygge og bekæmpe sult, skaffe mad, for at få sat en økonomisk og social udvikling i gang, som betyder, at mennesker bliver løftet ud af fattigdom.

Jeg ved også godt, at man ikke løser det fra den ene dag til den anden ved at give frihandel, men de eksempler, der er på, at lande har åbnet sig, som f.eks. Sydkorea, viser, at i løbet af en forholdsvis kort årrække kan man løfte befolkningen ud af fattigdom, sætte en god udvikling i gang ved at åbne sig over for omverdenen.